Dosar nr. 1-25074925-05-1r-26022026 Judecătoria Cahul, sediul Cantemir
Judecător Cristina Salagor

Curtea de Apel Sud
D E C I Z I E
În numele Legii

10 iulie 2026 municipiul Cahul

Completul de judecată al Curții de Apel Sud, sediul Cahul,
în componența:
Președintelui completului de judecată, judecător: Evgheni Bancov,
judecătorilor: Inga Gorlenco, Andrei Scripcenco,

judecând în lipsa părților, în ordine de recurs, recursul declarat de către avocatul Adrian Procoavă în interesele inculpatului Drosu Maxim împotriva sentinței Judecătoriei Cahul, sediul Cantemir din 30 ianuarie 2026, pronunțată în cauza penală privind învinuirea lui:

Paiu Alexandru* **,** născut la data de *****, număr de identificare *****, originar și domiciliat în *****, *****,

și

Drosu Maxim*,** născut la data de **, număr de identificare *****, originar și domiciliat în *****, *****,

în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (2) lit. b) din Codul penal.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:
De la data de 28 mai 2025 până la data de 30 ianuarie 2026 (instanța de fond);
De la data de 26 februarie 2026 până la data de 10 iulie 2026 (instanța de recurs).

Procedura de notificare a fost legal executată.

Asupra recursului, în baza materialelor și actelor dosarului, Completul de judecată,-

C O N S T A T Ă :

În fapt.

Prin sentința Judecătoriei Cahul, sediul Cantemir din data de 30 ianuarie 2026, s-a acceptat acordurile de recunoaștere a vinovăției.

Paiu Alexandru ***** a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal și cu aplicarea art. 80 alin. (1) Cod penal, i s-a stabilit pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 700 /șapte sute/ unități convenționale, echivalentul sumei de 35 000 /treizeci și cinci mii/ lei.

S-a informat *Paiu Alexandru* *****, că potrivit art. 64 alin. (3^1) Cod penal, este în drept să achite jumătate din amenda stabilită dacă o plătește în cel mult 3 zile lucrătoare din momentul în care hotărârea devine executorie. În acest caz, se consideră că sancțiunea amenzii este executată integral.

Drosu Maxim a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin.(2) lit. b) Cod penal și cu aplicarea art. 80 alin. (1) Cod penal, i s-a stabilit pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 700 /șapte sute/ unități convenționale, echivalentul sumei de 35 000 /treizeci mii/ lei.

S-a informat *Drosu Maxim*, că potrivit art. 64 alin. (3^1) Cod penal, este în drept să achite jumătate din amenda stabilită dacă o plătește în cel mult 3 zile lucrătoare din momentul în care hotărârea devine executorie. În acest caz, se consideră că sancțiunea amenzii este executată integral.

S-a admis parțial acțiunea civilă înaintată de reprezentantul părții vătămate Roabiș Andrei, avocatul Josu Liuba.

S-a încasat din contul inculpatului *Paiu Alexandru* ***** în beneficiul părții vătămate Roabiș Andrei suma de 10 000 /zece mii/ lei cu titlu de prejudiciu moral.

S-a încasat din contul inculpatului *Drosu Maxim* în beneficiul părții vătămate Roabiș Andrei suma de 10 000 /zece mii/ lei cu titlu de prejudiciu moral.

S-a încasat, în mod solidar, din contul inculpaților *Paiu Alexandru* ***** și *Drosu Maxim* în beneficiul părții vătămate Roabiș Andrei suma de 7 000 /șapte mii/ lei cu titlu de cheltuieli judiciare pentru acordarea asistenței juridice.

În rest cerințele înaintate de reprezentantul părții vătămate Roabiș Andrei, avocatul Josu Liuba au fost respinse ca fiind neîntemeiate.

Solicitarea procurorului privind încasarea cheltuielilor judiciare s-a admis și s-a dispus încasarea, în mod solidar, din contul inculpaților *Paiu Alexandru* ***** și *Drosu Maxim* în beneficiul statului suma de 768,00 /șapte sute șaizeci și opt, 00/ lei cu titlu de cheltuieli judiciare.

În conformitate cu prevederile art. 162 Cod de procedură penală, corpul delict: un suport optic, cu inscripția „Verbatim” CD-R 700MB culoare alb-gri fără careva inscripții olografice ce conține un fișier video cu denumirea: -NVR_ch13_main_20230423054013_20230423054701KB, cu capacitatea de 82,2 MB, fiind creat la 05.05.2023 ora 16:28, privind faptele sesizate comise la data de 23 aprilie 2023 pe teritoriul stației PECO „Lukoil” din or. Cantemir, care a fost recunoscut și anexat în calitate de corp delict la cauza penală prin ordonanța din 03.02.2025, urmează a fi păstrat la materialele cauzei penale pe tot termenul de păstrare a acesteia.

Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a reținut ca fiind constatate următoarele circumstanțe de fapt:

Paiu Alexandru, la data de 23 aprilie 2023, aproximativ orele 05.00, fiind în stare de ebrietate alcoolică, acționând de comun acord și împreună cu Drosu Maxim, aflându-se pe teritoriul stației PECO „Lukoil”, situată pe str. Boris Glavan, or. Cantemir, loc cu destinație publică, acționând cu intenție directă, urmărind scopul comiterii unui act de huliganism, în continuarea acțiunilor sale infracționale, acționând conștient, manifestând o vădită lipsă de respect față de societate prin săvârșirea acțiunilor care încalcă ordinea publică, conștientizând despre pericolul social și totodată despre caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale ilegale,

prevăzând urmările lor prejudiciabile și dorind survenirea acestora, dând dovadă de obrăznicie deosebită exprimată prin intenția d a manifesta forța fizică, bravură și impertinență însoțită de inițierea unui conflict nemotivat cu numitul Roabiș Andrei și în lipsa căruiva motiv, exprimându-se licențios, în prezența mai multor persoane, i-au aplicat ultimului multiple lovituri cu pumnii în regiunea fetei sus-numitului, acțiuni urmare a cărui fapt fiindu-i cauzate ultimului, conform raportului de constatare nr. 202313P0049 din 26.04.2023, vătămării corporale neînsemnate sun forma de în regiunea frontal centru-dreapta escortații în jurul ambilor ochi, cu trecere pe nas echimoză, tumefiere și echimoză a nasului pe mîna dreapta excoriație, pe suprafața anterioară a genunchiului drept excoriație.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate Paiu Alexandru a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, *Huliganismul, adică acţiunile intenţionate care încalcă ordinea publică, însoţite de aplicarea violenţei asupra persoanei, acţiuni care, prin conţinutul lor se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită săvârşite de două persoane*.

Drosu Maxim, la data de 23 aprilie 2023, aproximativ orele 05.00, fiind în stare de ebrietate alcoolică, acționând de comun acord și împreună cu Paiu Alexandru, aflându-se pe teritoriul stației PECO „Lukoiil", situată pe str. Boris Glavan, or. Cantemir, loc cu destinație publică, acționând cu intenție directă, urmărind scopul comiterii unui act de huliganism, în continuarea acțiunilor sale infracționale, acționând conștient, manifestând o vădită lipsă de respect față de societate prin săvârșirea acțiunilor care încalcă ordinea publică, conștientizând despre pericolul social și totodată despre caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale ilegale, prevăzând urmările lor prejudiciabile și dorind survenirea acestora, dând dovadă de obrăznicie deosebită exprimată prin intenția de a manifesta forța fizică, bravură și impertinență însoțită de inițierea unui conflict nemotivat cu numitul Roabiș Andrei și în lipsa căruiva motiv, exprimându-se licențios, în prezența mai multor persoane, i-au aplicat ultimului multiple lovituri cu pumnii în regiunea feței și corpului, acțiuni urmare a cărui fapt fiindu-i cauzate ultimului, conform raportului de expertiză nr. 202513D0004 din 18.01.2025, vătămării corporale neînsemnate sub forma de în regiunea frontal centru-dreapta escortații în jurul ambilor ochi, cu trecere pe nas, tumefiere și echimoză a nasului, excoriație pe mîna dreaptă, excoriație pe suprafața anterioară a genunchiului drept.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate Drosu Maxim a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, *Huliganismul, adică acţiunile intenţionate care încalcă ordinea publică, însoţite de aplicarea violenţei asupra persoanei, acţiuni care, prin conţinutul lor se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită săvârşite de două persoane.*

Cauza penală în prima instanță a fost examinată în procedura specială a acordului de recunoaștere a vinovăției, prevăzută de art. 504-509[1] Cod de procedură penală.

Solicitarea și argumentele recurentului.

Sentința Judecătoriei Cahul, sediul Cantemir din 30 ianuarie 2026, a fost atacată cu recurs la data de 16 februarie 2026 de către ***avocatul Adrian Procoavă în interesele inculpatului Drosu Maxim*** prin care a solicitat admiterea recursului, casarea sentinței Judecătoriei Cahul, sediul Cantemir din 30 ianuarie 2026, în latura civilă, ca fiind ilegală şi nemotivată, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri în partea civilă ce ține de încasarea prejudiciului moral şi a

cheltuielilor de judecată pentru asistența juridică conform argumentelor expuse supra de către recurent, cu încasarea doar a prejudiciului moral la suma de 5000 lei.

În motivarea recursului avocatul menționează că, la caz, sentința nu se contestă pe marginea laturii penale dar instanța de fond a admis abateri în raport cu soluționarea acțiunii civile, astfel s-au reținut următoarele aspecte, după cum urmează.

Acțiunea civilă a fost înaintată la etapa judecării cauzei. În acțiunea civilă nu au fost argumentate natura şi gravitatea suferințelor psihice, nu au fost prezentate careva probe/înscrisuri la caz, ori cererea de chemare în judecată nu este argumentată. Inculpații au recunoscut parțial acțiunea civilă înaintată, şi anume recurentul Maxim Drosu a menționat că acceptă să achite doar 5000 lei cu titlu de prejudiciu moral, iar în raport cu achitarea serviciilor avocatului nu este de acord, atâta timp cît dânsul a fost provocat de către partea vătămată. Partea vătămată nu a fost prezentă la ședința de judecată pentru a-şi expune şi argumenta pretențiile.

Avocatul potrivit Hotărârii Consiliului Uniunii Avocaților nr.19-02 din 27.05.2022 nu a prezentat în scris raportul de activitate şi nu a argumentat cuantumul serviciilor.

Indică recurentul că, Hotărîrea Plenului Curţii Supreme de Justiţie nr.6 din 24.12.2010 privind judecarea cauzelor penale în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției unde la pct.21.2 se indică expres că: „ *La examinarea cauzei în procedura acordului de recunoaştere a vinovăției, instanța de judecată se va pronunța asupra acțiunii civile (inclusiv asupra prejudiciului moral) numai în cazul în care inculpatul o recunoaşte integral. Dacă inculpatul nu recunoaşte acțiunea civilă sau o recunoaşte parțial, instanța va proceda în modul prevăzut de art. 225 alin.(3) Cod de procedură penală.*

Potrivit prevederilor expuse de către Curtea Supremă de Justiție în Fișierul tematic din 30.06.2025 privind acțiunea civilă în procesul penal stabilește că Curtea a menționat:

- Codul de procedură penală permite instanței penale să nu se pronunțe asupra acțiunii civile doar în cazul achitării (art. 387 alin. (2) pct. 2) - decizia nr.lra-2295/2021) sau în cazul neprezentării părții civile la proces şi nesolicitării examinării cauzei în lipsa părții civile (art. 324 alin. (2)).

- Admiterea în principiu a acțiunii civile este posibilă doar în privința prejudiciului material. Admiterea în principiu în privința prejudiciului moral nu poate avea loc. (Ibidem Ira-754/2024, §41; 1ra-1611/2022, §43).

Încasarea cheltuielilor de asistență juridică ale părții vătămate sau părții civile nu este reglementată de CPP. În această parte, sunt aplicabile prevederile CPC. Conform art. 96 CPC, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părții, care a avut câştig de cauză, cheltuielile de asistență juridică acordată de avocați, în măsura în care acestea au fost reale, necesare şi rezonabile. Cheltuielile de asistență juridică determinate de reprezentarea părții civile în procesul penal pot fi recuperate de la asigurător, în temeiul art. 22 alin. (8) lit. c) din Legea nr.414/2006. Din această normă rezultă că asigurătorul trebuie să compenseze doar cheltuielile ce țin de latura civilă a procesului şi ea nu poate fi interpretată ca impunând asigurătorului obligația de a despăgubi pentru cheltuielile de asistență juridică determinate de dezacordul păgubitului cu pedeapsa penală aplicată asiguratului. Ultimele cheltuieli ar putea totuși fi solicitate de la asigurat (ibidem lra-531/2024, § 34-35). Pentru dovada cheltuielilor suportate, partea care pretinde compensarea cheltuielilor urmează să prezinte următoarele

documente: a. dovada achitării onorariilor avocaților (copii de pe dispozițiile de plată prin virament sau bonurile de plată); b. copia de pe facturii fiscale emise de avocat; c. listă detaliată a actelor/acțiunilor efectuate de avocat şi a timpului, aferent acestora (cu tariful şi orarul) (hotărârea Consiliului Uniunii Avocaţilor nr. 19-02, din 27 mai 2022). Reprezentarea de către avocat a listei detaliate a acțiunilor efectuate pentru reprezentarea clientului său şi a timpului cheltuit pentru aceasta, poate duce la respingerea integrală sau în parte a cerinței de încasare a cheltuielilor pentru asistență juridică, deoarece nu permite sau îngreunează sarcina instanței de judecată de a stabili dacă aceste cheltuieli au fost „necesare", în sensul art. 96 alin. (1) CPC (ibidem 1ra-1117/2023, § 40; 1ra-830/2023, § 27-28).

Totuşi, chiar şi fără această informație, instanța ar putea de sine stătător evalua cuantumul cheltuielilor de asistentă juridică, reieșind din materialele dosarului și calitatea prestației avocatului în speță (ibidem 1ra-531/2024, § 33-37; 1ra-754/2024, § 43).

Pentru determinarea cuantumului compensației acordate, instanța de judecată, va ține cont de: complexitatea cauzei; noutatea şi dificultatea întrebărilor juridice ridicate de speță; aportul avocatului la soluționarea cauzei; timpul şi munca depusă de avocat; aptitudinile speciale necesare pentru a acorda asistența (cunoștințe tehnice speciale, cunoașterea profundă a unor reglementări de profil, cunoașterea limbilor străine, a altor procedee de comunicare cu clienții specifici etc); faptul în ce măsură munca avocatului în cauza respectivă îi limitează capacitatea de a lucra în alte dosare; rezultatul obținut; restricțiile de timp impuse de client şi de circumstanțele cauzei; natura şi durata relației dintre avocat şi client; experiența, reputația şi abilitatea avocatului; justificarea şi ponderea mijloacelor de apărare utilizate în cauză; suma despăgubirilor pretinse/obținute în cauză; alţi factori, la discreția instanței. (Hotărârea Plenului CSJ nr. 25/2004, pct.211).

Recomandarea Curţii Supreme de Justiție nr.6 prevede că despăgubirea acordată pentru prejudiciul moral nu trebuie să fie vădit disproporționată cu sumele acordate de CtEDO în cazuri similare. Reprezintă cazuri similare acelea în care a fost comisă o abatere similară, iar hotărârea este pronunțată împotriva Republicii Moldova sau a unei țări cu o dezvoltare economică comparabilă cu cea a Republicii Moldova, *(încheierea CSJ nr. 1ra754/2024, § 45).*

Deci, potrivit prevederilor art. 509[1] alin. (8) Cod de procedură penală, prezenta sentință poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile de la pronunțare, invocându-se doar erorile procesuale şi măsura de pedeapsă stabilită, inclusiv dacă nominalizează şi textul Fișierului tematic al CSJ cu privire la acțiunea civilă în procesul penal constată că în raport cu admiterea parțială a acțiunii civile în partea încasării prejudiciului moral şi a cheltuielilor de asistență juridică instanță de fond a admis abateri.

Ulterior, la data de 16 februarie 2026 avocatul ***Adrian Procoavă în interesele inculpatului Drosu Maxim*** a depus un recurs suplimentar prin care a indicat că, pe marginea recursului depus în raport cu sentința judecătoriei Cahul, sediul Cantemir din data de 30.01.2026 solicită să comunice suplimentar că în raport cu încasarea cheltuielilor de judecată de asistență juridică solicită ca să fie respinsă integral această pretenție, așa cum în recenta încheiere a CSJ din 12.02.2026 dosar nr. lra-537/2023 Curtea s-a expus foarte explicit şi repetat în raport cu încasarea cheltuielilor de judecată de asistență juridică: „*astfel CSJ de asemenea a respins integral pretenția de încasare a cheltuielilor de asistență juridică, deoarece nu au fost anexate*

confirmări de plată şi o dare de seamă detaliată privind serviciile prestate şi timpul cheltuit de avocat asupra dosarului".

Termenul de declarare a recursului.

Potrivit art. 439, alin. (1) Cod de procedură penală, „*termenul de recurs împotriva hotărârilor pentru care legea nu prevede calea de atac a apelului este de 15 zile de la data pronunțării hotărârii.*"

Completul de judecată constată că, sentința Judecătoriei Cahul, sediul Cantemir a fost pronunțată la data de 30 ianuarie 2026, cu participarea procurorului, avocaților și inculpaților.

Recursul a fost declarat de către avocatul Procoavă Adrian în interesele inculpatului Drosu Maxim la data de 16 februarie 2026, din ce rezultă că a respectat termenul de declarare a recursului.

Procedura de notificare a fost legal executată.

În corespundere cu prevederile art. 447 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, „*(1) Recursul se judecă în termen rezonabil, fără prezența părților la proces. (2) Instanța de recurs fixează data examinării şi dispune să se comunice părților la proces despre aceasta, cu acordarea dreptului depunerii referinței*."

Participanții au fost notificați despre data examinării cauzei și le-a fost oferit termen pentru depunerea referinței și pentru a opta cu privire la necesitatea administrării de noi probe, până la data de 24 aprilie 2026. În termenul stabilit, nimeni din participanți nu a invocat necesitatea administrării probelor noi, astfel că instanța de recurs va verifica legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei. Referință la cererea de recurs nu a fost depusă.

Aprecierea instanței de recurs.

Examinând sentința atacată în raport de actele şi lucrările dosarului, prin prisma criticilor formulate, precum şi din oficiu sub toate aspectele de fapt şi de drept, Completul de judecată consideră necesar de a admite recursul declarat de avocatul Adrian Procoavă în interesele inculpatului Drosu Maxim împotriva sentinței Judecătoriei Cahul, sediul Cantemir din 30 ianuarie 2026, casarea integrală a sentinței atacate, în latura civilă, rejudecă cauza cu adoptarea unei noi hotărâri în partea casată, dacă prin aceasta nu se agravează situația inculpatului, reieșind din considerentele ce succed.

Conform art. 448 Cod de procedură penală, „*(1) Judecînd recursul, instanţa verifică legalitatea şi temeinicia hotărîrii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei şi a oricăror probe noi prezentate în instanţa de recurs. (2) Instanța de recurs este obligată să se pronunţe asupra tuturor motivelor invocate în recurs.*".

Potrivit art. 509[1] alin.(7)-(9) Cod de procedură penală, „*(7) Dacă acordul de recunoaștere a vinovăției a fost admis, iar părțile nu au încheiat o tranzacție de mediere sau împăcare cu privire la acțiunea civilă, instanța lasă nesoluționată acțiunea civilă. (8) Sentința adoptată în condițiile prezentului articol este definitivă, însă poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile de la pronunțare, invocându-se doar erorile procesuale şi măsura de pedeapsă stabilită. (9)*

Recursul se judecă de către instanța ierarhic superioară în conformitate cu prevederile art. 447 și 448.”.

În conformitate cu art. 449 alin. (1) pct. 2) lit. b) Cod de procedură penală, *„(1) Judecând recursul, instanţa adoptă una din următoarele decizii: 2) admite recursul, casând hotărârea, parţial sau integral, şi ia una din următoarele soluţii: b) rejudecă cauza cu adoptarea unei noi hotărâri, dacă prin aceasta nu se agravează situaţia inculpatului*”.

Astfel, conform art. 504 alin. (2) și (6) Cod de procedură penală, „(2) *Acordul de recunoaştere a vinovăţiei este o tranzacţie încheiată între procuror şi învinuitul persoană fizică sau juridică care şi-a exprimat acordul de a-şi recunoaşte vina şi acceptă încadrarea juridică a faptei, precum şi forma de executare a pedepsei, în schimbul unei pedepse reduse. (6) În cazul încheierii unui acord de recunoaştere a vinovăţiei, limitele de pedeapsă prevăzute de legea penală se reduc în conformitate cu art. 80 din Codul penal*”.

Conform art. 505 alin. (1)-(3) Cod de procedură penală, „(*1) Acordul de recunoaștere a vinovăției se întocmește în scris, după aprobarea, în scris, a limitelor pedepsei de către procurorul ierarhic superior, cu participarea obligatorie a învinuitului și a apărătorului acestuia. (2) Acordul de recunoaștere a vinovăției poate fi încheiat atunci când, în baza probelor administrate, reiese că faptele au fost săvârșite de învinuit și rezultă stabilirea vinovăției acestuia. (3) Procurorul negociază cu învinuitul și apărătorul acestuia categoria, cuantumul și modul de executare a pedepsei care urmează a fi aplicată de instanța de judecată, în limitele prevăzute de art. 80 din Codul penal și ținând cont de prevederile art. 75–78 din Codul penal”.*

Conform art. 506 Cod de procedură penală, „*(1) Acordul de recunoaștere a vinovăției trebuie să cuprindă: 1) data și locul încheierii; 2) numele, prenumele și calitatea persoanelor care au participat la încheierea acordului; 3) datele necesare pentru identificarea învinuitului, prevăzute la art.104 alin. (2), sau datele de identificare a persoanei juridice; 4) descrierea faptei ce formează obiectul acordului și de care este învinuită persoana; 5) încadrarea juridică a faptei și pedeapsa prevăzută de lege; 6) mijloacele de probă; 7) declarația expresă a învinuitului prin care recunoaște comiterea faptei și acceptă încadrarea juridică a acesteia; 8) categoria, mărimea și modul de executare a pedepsei cu privire la care s-a ajuns la un acord între procuror și învinuit, dacă s-a ajuns la un astfel de acord; 9) semnătura procurorului, a învinuitului, a apărătorului și, în cazul învinuitului minor, a reprezentantului legal al acestuia.”.*

Potrivit art. 509 alin. (1) Cod de procedură penală „*(1) Instanța de judecată examinează cauza în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției în ședință publică, cu excepția cazurilor în care, conform legii, ședința poate fi închisă. În cadrul ședinței de judecată se prezintă acordul de recunoaștere a vinovăției, care se citește de către procuror, se audiază inculpatul și se ascultă poziția apărătorului acestuia. Dacă este prezentă partea vătămată sau alte părți, se audiază și acestea.”.*

Conform art. 509[1] alin. (1)-(6) Cod de procedură penală, „*(1) În cazul acceptării acordului de recunoaștere a vinovăției, sentința se adoptă în condițiile prezentului cod, cu derogările prevăzute în prezentul articol. (2) Partea introductivă a sentinței, în afară de informațiile specificate la art. 393, conține mențiunea despre judecarea cauzei în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției. (3) Partea descriptivă a sentinței trebuie să cuprindă: 1) descrierea faptei prejudiciabile, recunoscută de învinuit și considerată ca fiind dovedită, indicându-se*

modul săvârşirii ei; 2) esența acordului de recunoaștere a vinovăției încheiat; 3) încadrarea juridică a faptei pentru care se condamnă învinuitul; 4) probele pe care se întemeiază sentința, prezentate de procuror și acceptate de învinuit; 5) stabilirea limitelor pedepsei, calculate conform prevederilor art. 80 din Codul penal, și motivarea pedepsei aplicate; 6) evaluarea caracterului rezonabil al pedepsei cu privire la care s-a ajuns la un acord între procuror și învinuit; 7) soluționarea chestiunilor legate de condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, dacă este cazul. (4) La stabilirea pedepsei cu privire la care s-a ajuns la un acord între procuror și învinuit, instanța verifică dacă individualizarea acesteia a fost efectuată în limitele de pedeapsă prevăzute de legea penală, dacă limitele pedepsei au fost reduse în condițiile art. 80 din Codul penal și dacă au fost aplicate prevederile art. 75–78 din Codul penal. (4[1]) În cazul acceptării acordului de recunoaștere a vinovăției, instanța de judecată nu poate modifica încadrarea juridică a faptei, pedeapsa negociată în acord sau modul de executare a pedepsei. (5) Dispozitivul sentinței trebuie să conțină informațiile specificate la art. 395, care se aplică în mod corespunzător. În cazul în care s-a comis o eroare la stabilirea pedepsei definitive cu privire la care s-a ajuns la un acord între procuror și învinuit, instanța, la pronunțarea sentinței, poate înlătura eroarea constatată, fără a agrava starea învinuitului. Instanța poate aplica pedeapsa complementară în cazul în care ajunge la această concluzie. (6) La adoptarea sentinței, instanța trebuie să soluționeze și chestiunile menționate la art. 397 și 398.".

În conformitate cu prevederile art. 397 Cod de procedură penală *„Dispozitivul sentinţei de condamnare, precum şi al celei de achitare sau de încetare a procesului penal, pe lîngă chestiunile enumerate în art.395 şi 396, în cazurile necesare, trebuie să mai cuprindă: 1) hotărîrea cu privire la acţiunea civilă înaintată sau hotărîrea pronunţată din oficiu de către instanţă referitor la repararea pagubei; 3) hotărîrea cu privire la corpurile delicte; 4) hotărîrea cu privire la măsurile de ocrotire; 4[1]) hotărârea cu privire la secretizarea anumitor părţi ale sentinţei; 5) dispoziţia referitoare la repartizarea cheltuielilor judiciare; 6) dispoziţia referitoare la procedura şi termenul declarării apelului sau a recursului împotriva sentinţei, după caz.".*

Având în vedere prevederile sus enunțate, Completul de judecată reține că sentința poate fi atacată cu recurs doar privitor la erorile procesuale și măsura de pedeapsă stabilită, asupra cărora și se va expune.

Din materialele cauzei rezultă că, la data de 26 mai 2025 între procuror și Drosu Maxim și între procuror și Paiu Alexandru a fost încheiat acord de recunoaștere a vinovăției, fiind negociate categoria, mărimea și modul de executare a pedepsei.

Cauza a fost examinat în procedura specială a acordului de recunoaștere a vinovăției, reglementată de art. 504–509[1] Cod de procedură penală.

Potrivit particularităților acestei proceduri, instanța este ținută de limitele stabilite de lege, iar soluționarea acțiunii civile este posibilă numai în condițiile expres prevăzute de normele procesual-penale.

La caz, sentința instanței de fond este criticată de avocatul Adrian Procoavă în interesele inculpatului Drosu Maxim în latura civilă privitor la încasarea prejudiciului moral și a cheltuielilor pentru asistența juridică.

Din materialele cauzei rezultă că inculpatul Drosu Maxim nu a recunoscut integral acțiunea civilă formulată de partea vătămată, ci doar parțial, fiind de acord cu repararea prejudiciului moral într-un cuantum de 5000 lei și contestă restul pretențiilor, inclusiv cele privind compensarea cheltuielilor de asistență juridică.

În asemenea circumstanțe, instanța de fond nu era în drept să examineze fondul acțiunii civile și să stabilească cuantumul despăgubirilor.

Conform practicii judiciare constante, reflectată inclusiv în pct. 21.2 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 6 din 24 decembrie 2010 privind judecarea cauzelor penale în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției, la examinarea cauzei în această procedură instanța se pronunță asupra acțiunii civile, inclusiv asupra prejudiciului moral, numai în cazul în care inculpatul o recunoaște integral. Dacă inculpatul nu recunoaște acțiunea civilă sau o recunoaște doar parțial, instanța urmează să procedeze conform prevederilor art. 225 alin. (3) Cod de procedură penală.

Astfel, Completul de judecată reține că, în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției, în lipsa recunoașterii integrale a acțiunii civile, instanța nu poate soluționa pretențiile civile pe fond.

Or, examinarea probelor referitoare la existența și întinderea prejudiciului, administrarea probelor privind cuantumul despăgubirilor morale și verificarea caracterului real, necesar și rezonabil al cheltuielilor de asistență juridică presupun o cercetare judecătorească incompatibilă cu limitele procedurii speciale reglementate de art. 504–509[1] Cod de procedură penală.

De asemenea, Completul de judecată ține să menționeze că, dispozițiile art. 397 Cod de procedură penală, care consacră obligația instanței de a se pronunța asupra acțiunii civile, reprezintă norma generală aplicabilă procesului penal desfășurat în procedura obișnuită, însă procedura acordului de recunoaștere a vinovăției este o procedură specială, derogatorie, reglementată de art. 504–509[1] Cod de procedură penală, ale cărei dispoziții prevalează asupra normei generale. Prin urmare, limitele specifice acestei proceduri nu permit examinarea fondului acțiunii civile atunci când aceasta nu este recunoscută integral de inculpat.

În aceste condiții, pronunțându-se asupra fondului acțiunii civile și dispunând încasarea prejudiciului moral și a cheltuielilor de asistență juridică, instanța de fond a aplicat eronat normele de drept procesual penal, încălcând dispozițiile art. 509[1] Cod de procedură penală, interpretate în coroborare cu art. 225 alin. (3) din același cod.

Eroarea instanței de fond constituie o eroare de aplicare a normelor de procedură penală, susceptibilă de examinare în recurs potrivit art. 509[1] alin. (8) Cod de procedură penală, întrucât între părți nu a fost încheiată o tranzacție de mediere sau de împăcare cu privire la acțiunea civilă, iar inculpatul nu recunoaște pretențiile din acțiunea civilă.

Scopul principal al noului mecanism prevăzut de art. 509[1] alin. (7) CPP este reducerea timpului de examinare a cauzelor în care vinovăția este certă și recunoscută de inculpat. Dacă judecătorul ar fi forțat să analizeze probe civile (spre exemplu expertize contabile, daune morale complexe), procesul penal s-ar bloca. În acest context lăsarea acțiunii civile „nesoluționate” transferă disputa patrimonială în fața unui judecător specializat în litigii civile. Instanța nu respinge cererea părții vătămate ca fiind nefondată și nici nu o admite. Judecătorul pur și simplu *nu se pronunță* pe fondul pretențiilor materiale. Acest lucru permite judecătorului care

examinează cauza penală să finalizeze dosarul printr-o singură ședință. Raționamentul urmărit de legislatorul este că Statul dorește ca aplicarea pedepsei penale să se facă rapid, fără ca procedurile să fie împovărate de neînțelegerile financiare dintre părți. Hotărârea penală care acceptă acordul de recunoaștere a vinovăției devine o probă de netăgăduit în viitorul proces civil. Instanța civilă nu mai poate pune la îndoială *fapta* și *vinovăția* condamnatului, ci va trebui să calculeze strict *cuantumul (valoarea) despăgubirilor*. Singura situație în care instanța se pronunță pe latura civilă în cadrul acordului este atunci când părțile încheie o *tranzacție de mediere sau de împăcare* în care inculpatul acceptă o sumă fixă cerută de partea vătămată.

În consecință, Completul de judecată apreciază că sentința urmează a fi casată în latura civilă, iar, rejudecând cauza în această parte, acțiunea civilă urmează a fi lăsată nesoluționată, cu explicarea dreptului părții civile de a-și valorifica pretențiile pe calea procedurii civile, în condițiile legii.

Tot aici, Completul de judecată ține să menționeze că, deși recursul a fost declarat numai de avocatul Adrian Procoavă în interesul inculpatului Drosu Maxim, pretențiile civile formulate de reprezentantul părții vătămate, avocatul Josu Liuba împotriva inculpaților Paiu Alexandru și Drosu Maxim au fost soluționate prin aceeași dispoziție a sentinței, iar legalitatea acesteia nu poate fi restabilită decât prin înlăturarea integrală a soluției privind acțiunea civilă. Menținerea acesteia doar în privința unuia dintre inculpați ar conduce la existența unor hotărâri incompatibile cu privire la aceeași acțiune civilă.

În ceea ce privește argumentele apărării referitoare la întinderea prejudiciului moral, caracterul rezonabil al despăgubirilor și dovada cheltuielilor de asistență juridică nu pot fi examinate, acestea ar putea fi analizate, dacă va fi cazul, de instanța competentă să soluționeze acțiunea civilă.

Prin urmare, soluția de a lăsa nesoluționată acțiunea civilă nu constituie o negare a dreptului la despăgubire al părții vătămate, ci reprezintă consecința limitelor procedurale specifice examinării cauzei în baza acordului de recunoaștere a vinovăției, dreptul acesteia de a sesiza instanța civilă rămânând pe deplin garantat.

Elucidând şi constatând cele descrise, conducându-se de prevederile art. 447-448, art. 449 alin. (1) pct. 2) lit. b) Cod de procedură penală, Completul de judecată, –

D E C I D E :

Se admite recursul ordinar declarat de avocatul Adrian Procoavă în interesele inculpatului Drosu Maxim.

Se casează parțial sentința Judecătoriei Cahul, sediul Cantemir din 30 ianuarie 2026, pronunțată în cauza penală privindu-i pe Paiu Alexandru și Drosu Maxim învinuiți de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, în latura civilă.

Se rejudecă cauza cu adoptarea unei noi hotărâri în partea casată, dacă prin aceasta nu se agravează situația inculpatului, după cum urmează.

A lăsa nesoluționată acțiunea civilă depusă de reprezentantul părții vătămate, avocatul Josu Liuba împotriva lui Paiu Alexandru și Drosu Maxim privind încasarea prejudiciului moral și a cheltuielilor pentru asistență juridică.

În rest sentința Judecătoriei Cahul, sediul Cantemir din 30 ianuarie 2026, se menține.
Decizia este irevocabilă de la pronunțare.

Preşedintele completului, judecător **Evgheni Bancov**

Judecătorii **Inga Gorlenco**

Andrei Scripcenco